

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΤΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΚΒΑΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Κυρία, τής είπε ο πρώτος γιατρός, ή κόρη σας θα γεννήση σέ έφτά - όχτώ ώρες. Έχετε λοιπόν έν τώ μεταξύ καιρό νά τήν μεταφέρετε στήν κλινική.

— Μάλιστα, γιατρέ.

Όσο για τó άλλο ζήτημα, τó του πρώου τοκετού, έχω νά σάς πώ, κι' εγώ και οί συνάδελφοί μου, ότι πρόωροι τοκετοί συμβαίνουν από τής αρχαιότητας. Τó πράγμα δέν είνε νέον. Στήν Εύρώπη μάλιστα υπάρχουν ειδικά κλινικά, στις όποιες ανατρέφονται και μεγαλώνουν έντός αεροθαλάμων τά προώρως έρχόμενα στή ζωή θρέψη. Περί όλων αυτών σάς έχω έτοιμάσει έδω ένα σχετικόν σημείωμα διά τούς ένδιαφερομένους.

Συγχρόνως ό γιατρός έβγαλε και έδωσε στήν κυρία Άσπασία ένα χαρτί.

—Εύχαριστώ, εύχαριστώ, κύριοι, τούς είπε ή μητέρα τής Ριρής.

Οί γιατροί σηκώθηκαν, χαιρέτησαν και έφυγαν.

Ή κυρία Άσπασία έμεινε μόνη μέ τόν Προκόπη.

Είχε ξανάβρει πειά την θρασύτητά της.

—Λοιπόν, τού' είπε. Άκούσατε τή γνώμη τής έπιστήμης;

—Κολοκύθια! απάντησε ό Προκόπης.

—Άστειεύεσθε; Τό χαρτί αυτό δικαιώνει την κόρη μου πέρα για πέρα.

—Κολοκύθια! Ξαναφώναξε ό Προκόπης. Ή έπιστήμη αυτή είνε καλή για την τάξι σας. Δέν μου λές, αλήθεια, πόσο σου κόσισε;

—Τολιάς νά διαψεύσης αυτό τó χαρτί; φώναξε ή Άσπασία κουνώντας τή θεβαίωσι των γιατρών. Όρίστε, πάρε, διάβασέ την.

Ό Προκόπης πήρε τó χαρτί, μά δέν τó διάβασε.

—Νά τή θράσω εγώ τή θεβαίωσι των γιατρών! φώναξε. Ξέρω, κυρά μου, παιδιά έννημηνίτικα, παιδιά έφταμηνίτικα, αλλά παιδιά έξημισμηνίτικα δέν ξέρω. Αυτό τó δικό μας, δικό μας νά τó κάνη ό Θεός, δέν είνε γνήσιο. Κατάλαβες; Και ξέρω και ποιός είνε ό μπαμπάς του.

Ή κυρία Άσπασία τάχασε για μιά στιγμή.

Συγκρατήθηκε όμως, έκρυψε τήν ταραχή της και τού' είπε ειρωνικά!

—Τόν ξέρεις; Και δέν μάς τόν λές τόσην ώρα νά τόν μάθουμε και μείς;

—Θές νά τόν μάθης;

—Άν δέν σου κάνη κόπο...

—Έκείνος ό γεροχαμένος ό "Άλεξ είνε. Νά, νά, εκείνος. Αυτά είνε τά γούστα τής προκομμένης τής κόρης σου.

Ή κυρία Άσπασία καμώθηκε πώς φρίττει.

—Τί συκοφαντίες, τί προστυχιές είν' αυτές! φώναξε. Ποιός σου' είπε ένα τέτοιο πράγμα;

—Δέν έχω νά σου πώ ποιός μου τόν είπε. Φτάνει ότι τó ξέρω. Τό ξέρω καλά και θάπρεπε νάχαμε φύγει μέ τó γυιό μου από δώ μέσα. Μά... πώς νά φύγω;...

Ή φωνή του ράγισε.

—Πώς νά φύγω; συνέχισε, πού ό γυιός μου αγαπάει τή γυναίκα του; Κι' έτσι πρέπει νά κάνω τόν κουτό, πρέπει νά κάνω στραβά μάτια, νά τού πασάρω εγώ αυτό τó κουρελόχαρτο των γιατρών και νά τόν κάνω νά τó πιστέψη γι' αλήθινó.

Ή φωνή του πνίγηκε, ένω μιλούσε.

Τά μάτια του θούρκωσαν.

Άρχισε νά κλαίη σαν μικρό παιδί, αυτός ό γέρος, ό άσπρομάλλης!

—Σου' είπα πώς είνε όλα συκοφαντίες επέμεινε ή κυρία Άσπασία. Λόγια τó κόσμου. Ή κόρη μου είνε άγνή, πρέπει νά μέ πι-

στέψετε.

Ό Προκόπης κούνησε τó κεφάλι του.

—Τι νά κάνω; μουμούρισε. Πρέπει νά τó πιστέψω, νά τó χάψω δηλαδή. Έτσι θά τó πιστέψη κι' ό Γιάννης μου. Μά...

Κοντοστάθηκε και κύτταζε έντονα τήν κυρία Άσπασία.

—Μά πρέπει νά γίνη κάτι ακόμα, τής είπε μέ σοβαρή, βαρειά φωνή. Τ' άκουσες;

—Τί έννοείς; ρώτησε εκείνη.

—Πρέπει νά φύγη από δώ μέσα εκείνος ό παραλυμένος ό "Άλεξ. Τ' άκουσες;

—Έδω δέν έχω κανένα λόγον για νά κάνω ένα τέτοιο πράγμα, απάντησε ή κ. Άσπασία, μά τó δέχομαι για νά σάς θγάλω τις ιδέες πού σου μπήκαν στό κεφάλι.

—Θά φύγη στή στιγμή, επέμεινε ό Προκόπης. Δέν θέλω νά γίνεται γελοίο τó παιδί μου. Άκουσες;

Ή κυρία Άσπασία σιωπούσε.

Ό Προκόπης άγρίεψε.

—Μίλα λοιπόν, φώναξε. Γιατί σωπαίνεις; Θά φύγη στή στιγμή, είπα.

—Δέν είν' εύκολο νά γίνη τώρα άμέσως αυτό πού ζητάτε. Αυτός ό άνθρωπος μπαίνει στό σπίτι δεκαπέντε χρόνια τώρα. Άφ' ότου χήρεψα είνε ό μόνος οικογενειακός μας φίλος πού μάς στάθηκε πιστός. Άν τόν διώξουμε ξαφνικά θά γίνη σουσουρο, θά προκαλέσουμε τά σχόλια τού κόσμου.

Ή κυρία Άσπασία σταμάτησε μιά στιγμή κι' έπειτα συνέχισε:

—Κι' έξ άλλου για σκέψου: Πώς νά διώξουμε τόν άνθρωπο, πού θά κάνη ύπουργό τόν γυιό σου;

Ξαφνικά άκούστηκαν θήματα άπ' έξω.

Ήταν ό Γιάννης.

—Έρχεται! είπε σιγά ό Προκόπης στήν κυρία Άσπασία. Έρχεται... φύγε!

Και δυνατά και προσποιητά πρόσχαρα τής φώναξε:

—Νά, κυρία συμπετέρα, πήγαινε νά τομάσης γρήγορα τά ρούχα για τήν κλινική.

—Τρέχω... τρέχω άμέσως, ξεφώνισε ή κυρία Άσπασία, φεύγοντας.

Ό Γιάννης μπήκε μέσα.

Ήταν κατσουφιασμένος, τόν θάραινε ή λυπη.

Ό πατέρας του έτρεξε κοντά του.

—Ε! παιδί μου, τού' είπε, άγκάλιασέ με, φίλησέ με... Όλα ξαστέρωσαν, όλα ξεγηθήκανε. Ή γυναικούλα σου είνε πιό καθαρή κι' άπ' τó άπάτητο τó χιόνι.

Ό Γιάννης ξαφνιασθηκε.

Κύτταξε σαστισμένος τόν πατέρα του και τόν ρώτησε:

—Τί λές, πατέρα; Πώς;

—Μά, νά, παιδί μου, τού άποκρίθηκε ό Προκόπης. Έγινε Ιατρικό συμβούλιο έδω, πρò όλγυου. Γιατροί.. Καθηγηταί... Έγώ πήγα και τούς κάλεσα. Έγώ...

Ό Γιάννης τόν κύτταζε σαστισμένος.

—Νά, νά, συνέχισε ό πατέρας του. Τούς μίλησα. Τούς είπα τί συμβαίνει. Κι' αυτοί έξετάσανε τή γυναίκα σου.

(Άκολουθεί)

—Αυτά είνε τά γούστα τής προκομμένης τής κόρης σου .17